

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **O. V.**, zastoupeného Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava – Slezská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní přihrádka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2006, čj. OAM-1103/VL-07-19-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 10. 2007, čj. 59 Az 124/2006 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Petra Mikety **se určuje** částkou 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 11. 2006, čj. OAM-1103/VL-07-19-2006, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 4. 10. 2007, čj. 59 Az 124/2006 - 21, zamítl. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel ve smyslu § 104a s. ř. s. nejprve zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (www.nssoud.cz).

V posuzované věci stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil. Nejvyšší správní soud se proto mohl otázkou přijatelnosti kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití kritérií nastíněných ve svém shora citovaném usnesení.

Stěžovatel v kasační stížnosti, následně doplněné ustanoveným advokátem, namítl, že správní orgán nezjistil před vydáním rozhodnutí přesně a úplně skutkový stav věci, důkazy, které si opatřil pro rozhodnutí nebyly úplné a rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Podle stěžovatele jsou jeho problémy na Ukrajině zdánlivě soukromého charakteru, ale znemožňují mu tam život. V té souvislosti stěžovatel poukázal také na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou „Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě“.

Stěžovatel polemizuje se závěrem, že neuvedl žádné skutečnosti na základě kterých by byly splněny podmínky pro udělení azylu a naopak tvrdí, že v obsáhlém pohovoru uvedl důvody politické i humanitární. Ukrajinu neopustil pouze se záměrem pracovat v České Republice a vydělávat zde peníze, byť připouští, že tato skutečnost byla jedním z důvodů. Ve správním řízení však stěžovatel uvedl celou řadu dalších důvodů, pro které mu měl být azyl udělen. Stěžovatel v pohovoru tvrdil, že je členem Kongresu ukrajinských nacionalistů. Toto politické uskupení je na Ukrajině utiskováno a jeho členové jsou perzekuováni. Správní orgán i krajský soud tyto problémy bagatelizovaly i přes zprávy MZV ČR a MZV USA konstatující, že Ukrajina není přes zlepšování situace v poslední době demokratickou zemí. Žádná ze zpráv navíc nehovoří konkrétně o Kongresu ukrajinských nacionalistů. Zde vidí stěžovatel nedostatečnost zjištění a podkladů správního orgánu pro vydání rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ze spisů zjistil, že stěžovatel v řízení u správního orgánu neuvedl žádné skutečnosti, které by zakládaly domněnky o konkrétním pronásledování jeho osoby za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve svém domovském státě. Nejvyšší správní soud se podobnou situací již dříve zabýval a v tomto směru odkazuje např. na svůj rozsudek ze dne 21. 7. 2005, čj. 3 Azs 303/2004 - 79 (www.nssoud.cz), v němž bylo konstatováno, že pokud sám žadatel o azyl není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem.

Stěžovatel rovněž namítl, že přes případnou akceptaci posouzení správního orgánu a krajského soudu v této otázce se správní orgán dostatečně nevypořádal s otázkou důvodu pro udělení azylu hodného zvláštního zřetele (§ 14 zákona o azylu). Důvodem zakládajícím možnost udělení humanitárního azylu je podle stěžovatele jeho zdravotní stav a nemožnost léčby na Ukrajině. Stěžovatel byl podle svých slov opakovaně hospitalizován z důvodu ozáření. Závěr správních orgánů, které konstatovaly, že zdravotní stav stěžovatele nemohl být takto špatný pokud přijel do České Republiky pracovat, není správný. Stěžovatel byl v zoufalé situaci, neměl práci ani peníze na léčbu a proto přicestoval do České Republiky, aby zde získal prostředky mimo jiné na léčbu své nemoci. Domnívá se, že měla být vyžádána lékařská správa, aby mohl správní orgán zaujmout ke zdravotnímu stavu stěžovatele kvalifikované stanovisko. Podle stěžovatele existují důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu, proto by měl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

I zde Nejvyšší správní soud odkazuje na svou předchozí judikaturu, např. rozsudek ze dne 25. 2. 2004, čj. 5 Azs 38/2003 - 58 (č. 591/2005 Sb. NSS), ve kterém byl, podobně jako v tomto případě ve vztahu k černobylské oblasti, vysloven názor, že ekologická katastrofa nepředstavuje samostatný důvod pro přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu. K tomu může dojít jen za splnění dalších podmínek předvídaných zákonem o azylu.

S ohledem na existenci své ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyšší správní soud v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou (§ 104a s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta částkou 2x 2100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a doplnění kasační stížnosti) a dále 2x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč, částka pak byla zvýšena o DPH, neboť ustanovený advokát předložil osvědčení o registraci plátce této daně, celková částka vč. DPH tak činí 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

